

HÁTTAL A HOLDNAK

HARANGOZÓ MIKLÓS VERSEI

CELLDÖMÖLK
2011

AJÁNLÁS

„Háttal a Holdnak”. Hogy is van ez? Ha háttal állunk a Holdnak, a velünk szemben álló körülöttünk fogja észlelni az ezüstös, szelíd ragyogást. A cím találó. A költő belső világa rejtett. Az arc, bár felénk fordul, tekintetét elfedik az éjszaka árnyai, a lelket nyomasztó kétségek, mély fájdalmak. A költemények halvány fényű kis titok-csomagok, amelyek értő, szerető, gondos kezek kibontására várnak. Az ajándék aztán nem marad el. A betekintést segítő háttérsugárzás saját belső világunkhoz is elvezet. Láthatjuk magunkat a szőke kisgyermek álmaiban, szeretetében és csalódásaiban, a felnövekvő ifjú igazságkeresésében, lobogásában. Aztán kétségbeesve tapasztaljuk, hogy nekünk is olvadnak „Ikarosz szárnyaink”, mert a miénk is csak parafin, pedig a Napba készültünk vele.

A szerző állítja, hogy csendes verseitől nem lesz jobb a világ. A bevezető költemény láttán már megjelenhet bennünk a kétely. Aztán bontogatva a többi, bátran megállapíthatjuk: aki megmártózik az „ezüstös sugárzásban”, nem marad érintetlenül. Együtt szenved a költői lélek mélységein, szárnyal magaslatain, osztozik gyönyörűségeiben, az oly ritka békében, és derülhet a hajdani kisváros világának ironikus-humoros megfogalmazásain. Az olvasó lelke – egy-egy kis világ – már szebb, gazdagabb lesz ezektől az ezüstbe vont gondolatoktól.

Celldömölk, 2010. december 31.

N. Őri Irma

VÁGYAKOZÁS

Csendes versek szürke papíron,
nem lesz tőlük jobb a világ.
Nem lesz könnyebb, bárhogya is írom,
hogy sűrű hótól roskad az ág,
és kegyelemre szomjas a lélek,
mint temetetlen, téli verem,
s hogy bár halkan, nélkülöd élek,
mind, ami bántó, elviselem.

Sápadt álmok tűnnek az éjjel,
s nem marad itt, csak a napra-való.
Van valami, ami most török széjjel,
ám, ha megírom, csendes a szó.
Hószín vásznon egyszerű képek,
nincs eget rontó, szent viadal.
Fátyol-táncok, csendesen szépek.
Mintha Tehozzád vágyyna a dal.

TITOK

Szeretni kábán botladozva
hajnaltól sűrű éjszakáig,
szeretni árván fulladozva
nyaraktól sáros olvadásig,
remélni tompa lüktetéssel,
magunkat önként, vágyva adni,
s habár felér egy büntetéssel,
ezer magányt is megtagadni;

Szeretni büszkén áradozva,
dalokra omló némaságig,
szeretni gyötrőn fáradozva
akár a végső lángolásig,
szeretni túlzón álmodozva,
s amint az éj a ködbe vásik
lobogni csendben lázadozva -
ne is gyanítsa az a másik.

AENIGMA

Kérdezed, ki voltam,
kérdesz, hogy élek.
Nyelvem hegyén táncol
már a vallomás,
mondanám, de félek,
elveszítenélek.
Nem minden gyónásra
jut feloldozás.

SAN JUAN

A háztetőkre könnyű szél,
és alkony települ.
Egy ablak arca elborul,
majd újból kiderül.

A víz hegyénél égbe nyúló,
hallgatag falak,
csak bámulják az elmerengő,
suttogó halak,

s a fal tövében ringatózó,
kék leánderek,
s a bokrok alján ásít már
egy szép leánygyerek,

s az ifjú arcon álmodók
az ősi tónusok,
s a dőlt farönkök vízbe érő,
barna trónusok;

S te felveszed és eldobod
a síma, hús követ,
a csobbanást a víz színén
új csobbanás követ,

s köröted egyre tágulóbb
a san juani éj,
a parton árnyak lengenek,
de érzed, nincs veszély,

hisz téged óv és rád vigyáz
a hallgató erőd,
és ennyi szépet megtagadni
többé nincs erőd;

S míg odvaikba tűnnek
mind a barna mókások,
a lelked elborítják már
a lusta trópusok;

hogy később, annyi év után,
ha tél keserve vár,
segítsen egyre tudni azt,
hogy van, hol ég a nyár,

s ha arcod elborítaná
a sápadt-szürke jég,
csak arra gondolj álmodón,
hogy járhatsz arra még,

hol bőrod újra issza majd
a pálmafák szavát.
S talán legyőzhetsz benned még
egy gyilkos éjszakát.

NEPTUN TEMPLOMÁBAN

Már zeng az ének Neptun templomában,
a karcsú tengeristen otthonában,
hol színezüst a víz alatti táj,
és nem kavarja szél, sem ár-apály,
s bokám körül színes kagylók ragyognak,
választ köszönve fenn a csillagoknak,
szelíd, igéző hangok nyúlnak értem,
átkulcsolják a lelkem és a térdem,
s a víz megértőbb, mint a hűvös éjjel,
csípőm csókolja néma szenvedéllyel,
és minden egyes szédült pillanat
mámort ígér, mely arctalan marad,
s nyakam simítja már a lomha kékség,
a mindent elborító, szörnyű-szépség,
s bármerre nézek, mindenütt azúr,
még létezem, de itt már Ő az úr,
a mámorító, zengő hangú szentség,
a semmiségbe sodró végtelenség,
a béke, amely végre utolért,
a már-már elfelejtett, s nem remélt,
és bánat-könnyű tajték minden emlék,
s már összefolyt a régmúlt és a nemrég,
és minden éles messze költözött
a szerte-léptű hullámok között,
és semmivé lett minden parti törvény,
és nem vagyok, csak víz, csak éj, meg örvény -
de hátrahagynak mind a halrajok.
Még nem lehet. Még nem maradhatok.

NOCTURNE

Holdtalan éjben a Plaza sötét,
hirdeti mégis a múlt örökét.
Tétova fák közt bukkan elő,
csendesen, mélán, mint az eső.
Pára takarja az ablakokat,
rozsdá a mámort, s jóslatokat.
Percre a perc kalapácsa zuhan,
s taxid a sűrű éjbe suhan.

VIZEK KÖZÖTT

Hazudd, hogy mindez messze van,
hazudd, hogy mégse céltalan,
s a por-takarta holnapok
még menthetők, még nem vakok,
s tűnt századoknak nyomdokán,
a nyári esték homlokán
még mindig óv a nagy folyó,
s a könnyű-léptű óceán;

s a sodrás, mint a rend, erős,
a csillagokkal egyidős,
a csobbanás a víz hegyén
az ősidőktől ismerős,
s a lomha, szürke fellegek
mind átölelve védenek,
s a gondok közt még fénylenek
a szél-kavarta életek,

mint csillanó aranyrudak,
mint nyújtózó sugárutak,
mint nyári, füledt éjszakán
az izzadó szökőkutak...

Hazudj megértő télidőt,
hazudj örökkön létezőt,
tagadj, ha kell, ígérd a jót,
öleld a hozzád szédülőt,

mint őszi álmok hajnalán,
egy gond-előtti hajdanán,
míg átkarolt, s nekünk dalolt
a nagy folyó s az óceán!

MINT EGY BÚCSÚZÁS

Csak lobogni, hátamban a széllel,
hol a tűz a tengerrel határos,
lánggra gyúlni lázas büszkeséggel,
hinni azt, hogy végtelen a Város;
s dinnyét enni hulló hóesésben,
s úgy törődni, mint ahogy soha,
megmártózva minden szédülésben,
mit felkínál a lázas éjszaka;

S néma fák közt főlehajtva menni,
csendben követve Holden lábnyomát,
dalokkal óvni, soha nem feledni
a tó vizén a barna vadkacsát,
s ha olykor-olykor halkán megkívánni
a semmivé lett, fáradt éveket,
gyönyört idézni, soha meg nem bánni
a porba hullott, régi vétkeket!

Félszavakból is megértjük egymást,
én, s az őrült, napraforgó-város:
nem lobogni bűn, ha szól a dallam,
forogni kell, habár a tánc halálos;
lángolni, égni hátamban a széllel,
hisz véget ér e vad kirándulás.
A lázas arcú, júniusi éjjel
úgy éget máris, mint egy búcsúzás.

SZERELEM

Hiába suttogta minden évgyűrű,
eltűnt a csendben, szétfoszlott csendben,
hiába volt minden bársony-egyszerű,
mégsem volt rendben, mégsem volt rendben;
Hiába tör rám a kósza gondolat,
most, mikor örökre elmúlt az óra:
Tehozzád voltam hű annyi éven át,
s nem tudtam róla. Nem tudtam róla...

KÖSZÖNÖM

Már volt, hogy némán átölelt a távol,
s a homlokomra csillag költözött;
hullám futott a lenge pálmafától,
a lusta part ezüstbe öltözött,
s igézőn, lágyan csábított a tenger,
míg önmagamhoz mások hangján szóltam.
Sosem leszek már ugyanaz az ember,
ki hajdanán az Óceánnál voltam.

Voltam próféta mások hazájában,
hol éjjel-nappal lázított a tánc;
Kutattam, éltem, raboltam, találtam,
lehullott rólam minden földi lánc,
s míg felkapott és megkavart a Város,
pompája láttán sárig meghajoltam!
Sosem leszek már ugyanaz a férfi,
ki hajdanán a tornyai közt voltam.

És volt idő, hogy szédült kábulatban
egy lett a kettő, s őrült lett az egy,
ihletve éltem minden pillanatban,
enyém volt minden égi-földi kegy,
elült az önzés, elcsitult a mégsem,
az égbe szálltam, s a porba omoltam!
Sosem leszek már ugyanolyan boldog,
mint hajdanán a karjaidban voltam.

DÖNTÉS ELŐTT

Túl későn hívsz, vagy túl korán?
Mi lesz, ha mégse menne?
Csak halk akkord a zongorán,
vagy halhatatlan lenne?

A tölgyfa ajtó csukva van,
s én izzadok, meg fázom...
Ki ébreszt majd kit nyugtalan,
ha nálad éjszakázom?

KALÜPSZÓ SZIGETÉN

Két smaragd szemedben feldereng az este,
homlokod behintve sárga csillagokkal,
lengén rám hajolsz, mint fűzfaágak teste,
sóhajod beszél a suttogó habokkal;

köröttünk gyümölcsök ezüst serlegekben,
ajkad íze bódít, mint a mézes alma,
lényem elmerül az úszó fellegekben,
s lassan elborít a szenvedély hatalma...

Ha szemem kinyitva felnéznek az égre,
látнам, hogy a holdat elnyeli az éjjel,
s varázsod hálóját szétszakítva végre
még törődnek tán a rebbenő veszéllyel,

de így, lány öledben fekvé mozdulatlan
az se bánt, hogy lényed életemre tör,
két karod nyakamra símul oldhatatlan,
csókod törszúrás, a hangod meggyötör,

s mint valami rángó, barna bőrű féreg,
szinte vágyom én, hogy eltaposs bután,
húvös ajkaidról jöjjön már a méreg,
hadd pusztuljak itt egy végső nász után...

MÁSNAP

Bocsáss meg, Heléna, nem gondoltam végig,
amikor könnyelműn megszöktettelek.
Akkor még egyéb sem forgott a fejemben,
csak hogy tárt karokkal átöleljelek,
s érett ajkaidról végre megszerezsem
azt a hamvas-ízes, hűvös áfonyát,
kívánva, hogy egyszer végre én szeressem
a kerek világnak legszebb asszonyát!

És eljött a reggel. Itt vagy karjaimban,
testünk alatt ráncos, összegyűrt az ág,
s valahogy nem úgy van, mint volt álmaimban,
dermedő szívemből megszökött a vágy.
(Odakinn egykedvűn tántorog a tenger,
hullámok hegyén egy jóslat énekel,
arról, hogy időnként megtéved az ember,
s a tévedés miatt tán világok tűnnek el.)

Szép fejed szeliden ébred az ölemben,
üres szemeidben tajtékok zaja,
fel nézel reám a józanító csendben,
s olyan más vagy így, mint tegnap éjszaka...
Szeretném, ha lelkem millió aggálya
visszahajthatná az elszökött időt,
s nem lehet. A karcsú, fényes orrú gálya
messze hagyta már a büszke kikötőt.

MEDDIG ÉRI MEG?

A gondolat, ha ájuló,
ezer veszély a tett.
Egy kézfogás már áruló,
a csók orosz rulett,
s az érintés, ha megtalál
egy téli éjszakán,
csak el ne hidd, hogy éledést,
tavaszt ígér talán:

A nyári lázak sóhaja
hozzád, ha érkezik,
egy villanás csak óhaja,
és máris elveszik,
s helyébe semmi sem marad,
csak dermedő hideg.
S még mindig nincsen arra szó,
hogymeddig éri meg.

INSZOMNIA

Lüktető éjszakák,
nyugtalan nappalok,
az órák idegen,
lélektelen jármok;
kiszáradt szerelmek,
korhadó holnapok...
A sosem alvó várost
kerülik az álmok.

IN MEMORIAM

Csendben lépkedünk a hosszú gyászmenetben
a sötétre festett koporsó mögött.
Senki sem beszél, s a hömpölygő tömegben
némán áldjuk azt, mi messze költözött.

Arcunk kőfehér. Már elfogytak a könnyek,
szárazak a duzzadt, viszkető szemek,
öregék és ifjak főlehajtva jönnek,
sápadtan, mint megtört, bús kísértetek.

S túl a döbbenetnek tompa, kába csendjén
sajgó fájdalommal tör ránk az eső,
s érezzük, hogy kell ez, így lesz végre rendjén:
mi már nem tudunk, hát sírjon az idő,

tomboljon a felhős, villám-marta égbolt,
s hulljon égi könny a város palástjára!
Írjon ő, ki egyben vakjövő és régvolt
méltó siratót egy álom halálára.

HAJNALTÁJT

Alszik a város, mécsesek égnek,
tejszínű pára lebben az égnek,
hallgat a sok-sok csipketető,
köd simogatja s a nyári eső.

Pirkad a hajnal, illan az álom,
titkait ébren úgyse találom,
sápad a csend, ahogy ritkul az éj,
s meggyógyítani gyér az esély.

Feledni kéne e reggeli órát,
arcomba húzva az éj takaróját,
visszavonulni, ha űznek a fények,
elmenekülni, ha jönnek a tények,

s nem tehetem... már harsog a nappal:
itt az idő verekedni a nappal!
S egyre siratva a túnt pihenőt,
szélnek eresztem az álom-időt.

DÉLIBÁB

Ünnepi díszben a kertek,
játszani-látszani gyertek!
Csönd-teleinkbe bezárva,
dél követét idevárva,
túl régen túrtük a láncot,
jég arcán dérből a ráncot!
Tűnnek a gondok a fényel,
s pertut iszunk a reménnyel!

PIRKADAT

Megmártóztál újra az élet hevében,
megtalált egy újabb szédült remegés,
eltakart a láz a pillanat nevében,
nem kellett, csupán egy omló nevetés.

És most itt állsz kábán, vacogva a télben,
s az igazság gyilkos, mint egy szélütés:
a nappal követe idegen az éjben,
hol magányt teremhet minden szédülés.

EMELT FŐVEL

Évezredek óta fuldoklunk a csendben,
konokul hazudva azt, hogy minden rendben,
s hiába próbálunk görcsösen szeretni,
nem nevezsz te már, s én nem tudok feledni.

Talán az én hibám. Túl erősnek látszom,
miközben egyre a túlélésre játszom,
s mikor lehetetlen könnyek nélkül bírni,
nem tudok előtted emelt fővel sírni.

FEKETE SZAVAK

Hívatlanul jönnek szárnyain a csöndnek
ajkainkra rontó, gyilkoló szavak,
rendre megtalálnak, torkainkba vájnak,
s lomhán tűnnek el, mint olvadó havak.

Néha megszokásból, ős-fellángolásból
megszólítasz még a régi neveken,
s halljuk mind a ketten, mennyire hitetlen,
üres már a bók, s az álom idegen.

Hogyha képes lennék józan indulattal
téged mindörökre elbocsátani,
nem kellene többé fekete szavakkal,
önmagunk gyötörve egymást bántani.

Ámde mindhiába. Meglehet, hogy vége,
s minden, amit mondasz, rút és keserű,
jöjjön száz szitok a titkaink helyébe,
a hangod még mindig, mindig gyönyörű!

HOLDAD LESZEK

Látom én... Fakó és sápatag vagyok,
s ő az új esély, mi fényesen ragyog,
elvakítva téged. Nemcsak képzelem.
Elborúlt a múlt - s maradt a félelem.

Messze kéne mennem, de még nem tudok:
hogya ő letűnik, én előbújok.
Tán megalkuvás, de semmit sem teszek.
Ő a Nap neked. Én majd a Hold leszek.

ZSÁKUTCA

Egy csendbe fojtott gondolat
szótömlöcéből sír felém;
a sértve őrzött gondokat
ha mondanád, tán érteném,
de hallgatásba rejted mind
a kényelmetlen tényeket,
s én átcibálni nem tudom
a tű fokán a lényeket.

VÉGJÁTÉK

Kitépted most belőlem ezt a verset,
kísérve három, sápadt-szürke könnyel.
Meredten állsz, arcod homályba rejtet,
semmit se szólsz, csak bámulsz hús közönnyel.

Az első csepp a túnt jövőt kutatja,
a vállad ívén foszlik könnyű köddé,
a második a két szemed siratja,
a végső azt, mi elmúlt mindörökké.

Elült a szó, s a hűvös éjszakában
a néma vádat csendben hallgatod.
A könny-takarta vers a félhomályban
mégsem tiéd. Már nincs hozzá jogod.

TÖREDÉK

Két szemében fény gyúlt,
arca nevetett...
Régi ez a fénykép.
Itt még szeretett.

HÉRAKLEITOSZ INTÉSE

“Sosem léphetsz kétszer egyazon folyóba.
Fontolj hát meg mindent, hogyha menni kell:
ha az, mire vágynál, nem válhat valóra,
hagyd a vágyakat és érd be ennyivel.

Ám ha mégis indulsz, hogyha megkísérled
szétfeszíteni lelked béklyó-pántjait,
el ne hidd, hogy majd a vándorévek múltán
összegyűjtöd még a múlt gyémántjait!

Hogyha egy nap egyszer újra visszatérsz,
ne csodáld, ha minden messze kikerül.
Sosem léphetsz kétszer egyazon folyóba.”
Hadd legyek az első, kinek sikerül!!!

ZSOLTÁR

Elindultam tőled, megérkeztem hozzád.
Felettünk a hegynek csendes berkei.
A friss rét az égre táguló menyország,
s rajta a virágok: Jézus versei.

Büszke csúcsok élén lankáidra vágytam,
fogadd be a fáradt, bús zarándokot!
Eleget szédültem már a nagyvilágban,
megpihennék most, ha adnál rá okot.

S hogyha mégse menne, hogyha tévedés volt,
és soká maradni gyilkos egy helyen,
mondd, hogy itt is, ott is táguló az égbolt,
s mindig visszavársz a régi kegyhelyen!

KIS-CZELLI BÚCSÚ, 1766

Hozott Isten nálunk, sok fáradt zarándok!
Étel-ital szállást itt ugyan találtok!
Messzirül világlik már a templom tornya,
Ott lakik a Szent Szűz, s lészen rátok gondja!

Bünterhes lelketek lábához vigyétek,
S Tőle föloldozó áldását vegyétek!
Meggyógyul a fájjás, elmúlik a nyűség,
Hogyha szívetekben érdemes a hűség!

S ha majd Máriánkat szépen köszöntétek,
Illendő imákkal Őtet illettétek,
Lépjetek ki akkor Kis-Czell városába,
Ki a koraósz, nyályas éjszakába,

S ott, a klajstrom mellett, bármi is az óra,
Rátaláltok majd a Szarvas Vigadóra,
Ahol Patzold Uram kurjanó torokkal
Kínál majd a hűvös, jó sági borokkal!

S kicsit távolabb, a Szentháromság téren
Már a Szőlő Korcsma világlik az éjben,
Ottan Wenczler János árul vacsorákat,
S nála kaphatjátok a legjobb tubákat.

S ott a Vörös Ökör, ahol Pándits János
Uram a tisztessen megőszült korcsmáros,
Az is bőkezzüen méri ki a rumot,
De vigyázz, ne csinálj mégse skandallumot!

S innét ha menni köll, ott van még a Bárány,
Ahol két kupát kapsz egyetlenegy árán,
Meg az Angyal Csárda, ahol jól zenélnek,
S egészen hajnalig járják a legények.

S hogyha fáradt tested vágya nyogovásra,
Kapsz egy jó szobát a tágas Koronába,
Vagy, ha az erszényed könnyebb pár garassal,
Be köll akkor érned a Fekete Sassal.

S reggel, ha ébrednél renyhe kábulatba,
Ímelygős, fejfájós, rusnya hangulatba,
Elballaghatsz majd az utca legvégére,
Capelláris Uram kávémérésébe.

Aztán átöltözvén a jobbik ruhádba,
Sétálj vissza újra a Szűz templomába,
S miután meggyóntad az előző estét,
Tisztán vedd magadhoz Krisztus Urunk testét.

S végül áldott szívvel indulj az utadra,
Emlékezve minden boldog pillanatra,
Mellyeket megéltél Kis-Czell városában,
Hétszázhatvanhatnak September havában!

KISCELL EGÉN

Kiscell egére szürke galambok
szállnak az esttel, s rebben a szív:
szólnak a szélben a barna harangok,
rég a dallam, Mária hív.

Ásít az ásó, csendes az ostor,
alkonyi fényben a két kicsi tér,
suttog a kedves, sárga kolostor:
hozd el a lelked, Mária kér.

Szép libasorban jönnek a hívek,
mozdul a csendes, nyári határ.
Ünnepi gúnyák, ünnepi szívek,
nincs szomorúság: Mária vár!

Merre ma mindez? Hol van a mű,
és mért nem akarjuk a régi regét?
Nem csodaszép, hát nem gyönyörű,
hog Mária őrzi a város egét?

Megvan a templom barna harangja,
megvan az alkony, megvan a rend.
Elnyeli végleg az éjszaka hangja,
vagy, ha akarjuk, győzhet a csend?

Kiscell egeről küldik az áldást,
s bár ma a talpunk sárba tapad,
Mária őrzi az ős-csodavárást.
Nem kell, hogy elhidd. Csak ne tagadd.

KÖNYÖRGÉS

Egyetlen csodát még, csak egy legutolsót,
azután hozhatják nekem a koporsót!
Nem kell, hogy szétválassz büszke tengereket,
nem kell kősziklából fakasztnod ereket,
nem kell új keresztre fölfeszülnöd értem,
(emlékezz csak vissza, én ezt sosem kértem,)
nem kell, hogy porából felébreszd a holtat,
azt a régen elment, talán sosem-voltat,
s az se, hogy örökké tartson ez az élet,
csak hogy elkerüljön engem az ítélet.

Csupán egyet kérek, s elhallgatok nyomban:
legyen itt lent béke, az én országomban!
S ha értem nem teszed, tedd meg akkor másért,
tedd az elhagyottan vergődő világért,
tekints le a fáradt, elgyötört hazára,
ahol szárnyszegetten vágyunk a csodára,
add, hogy romjában is meglássuk a szépet,
bízz reánk egy újabb, szentebb szövetséget,
ígérem, nem is kell kínhalálba menned!
S tedd meg akkor is, ha nem hiszek Tebenned.

MI ATYÁNK

Mit jelent a mindörökké?
Meddig ér a végtelen?
Mért lesz minden bús törötté,
s mért a vágy, ha képtelen?

Szeretnéd-e többre vinni
ott a világ tetején?
S tudsz-e Máriának hinni
épp úgy, mint az elején?

KISVÁROS

Széles mosollyal üdvözölsz
az utcán, de a szemed jéghideg.
Ebből tudom, hogy minden további nélkül
hazudhatok majd a tolakodó, jogtalanul feltett
kérdéseidre válaszolva.

A CSEND ELEJÉN

Halkul a fény itt a csend elején,
tompul a szó és kondul a bánat,
semmi sem érik a semmi helyén,
szél csípi hús-cserepesre a számat,
s ugyanúgy kínoz az ostobaság,
mint mikor régen dönteni kellett,
s nem melegít az a messze világ,
temetett álmok vermei mellett;

S felhasadt évek romjaiból
otthonainkba számkivetetten,
kézenfogsz újra a csend elején,
ébred az együtt, éled a ketten,
s árva hegyünknek lábainál
semmi se más, csak az alkony az égen,
s hogyha a dallam újra kínál,
párban a dalban, pont, ahogy régen:

hátat a hátnak, mellet a mellnek,
pajzsot a fagynak karmai ellen,
hogyha a lelkem tél jege bírja,
hangod az írja, csendül a tercben,
s ébred az ének a tompa szavakból,
mint hideg ormok legtetején
serken a hajnal a szürke havakból:
csak te meg én, itt a csend elején.

EST A HEGYEN

Az esti úton baktatunk.
Fakón megértő most a nyár,
szemünkbe tűz a csonka hegy,
a sok kis pince néma már,
s én látom, régi arcodon
mint szédül át az ifjúság,
s ha itt-ott nyílik is redő,
örök vagy bennem, mint a Ság;

S a barna alkony perceit
most két kezembe nyújtod át,
s én térdeidhez, válaszúl,
leejtem majd az éjszakát,
s amíg egy inda tétován
körülkígyóz a lábadon,
a hűvös éjjel körbefon,
a kiskabátod rád adom;

elédbe szórva tornyokat,
az égbolt minden csillagát,
sötétlő, kékes ormokat,
az édes, édes éjszakát,
s öllelek, óvón, hangtalan
a régi dallamok szerint.
Te felragyogsz, miénk a perc –
s egy óra múlva sírsz megint.

ŐSZI RONDÓ

Fény szítál a hegy körül,
sárga inda göndörül.
Bércre kő ül, kőre fű,
elmerengő, egyszerű.

Tőke alján barna őz,
perc csupán, mit itt időz,
s elcikáz a lomb alatt,
fürge, mint a gondolat.

Szél zenél a földeken,
sárga-barna-zöldeken,
s mint a néma csillagok
álmodozva ballagok.

Fűre szín száll, szóra csend,
int az éj, ha eljövend.
Szirtre köd hull, ködre fény -
s körbeért egy költemény.

TITKAIM KERTJE

Titkok üzennek a hószagú éjben.
Egyikük apró sóhaj a szélben,
másikuk zengő, égi zörej:
zúg, mint a rontó ágyúdörej.

Szeretnék tőlük messze sietni,
szeretném őket sorra feledni,
míg körülöttem szédül a múlt,
mind, ami eltűnt, vagy átalakult.

Suttog a szél, ez a hús kezű mátká,
reszket a szívem, ősi az átka,
s szállnak az árnyak bús feketén,
végig a tegnapok bűvöletén.

Titkaim kertjét rég bevettem,
bánatom magját mélyre temettem,
ám, ha a dombon kél a tavasz,
újracsírázhat a régi panasz,

és ha a kertész késik a rétről,
s isteni válasz sem jön az égből,
mind, ami szép volt, gazba vegyül,
s nincs aki védje, csak én, egyedül.

Titkok üzennek a hószagú éjben.
Egyikük ingó gyertya a szélben,
másikuk izzó fáklya világa.
S részeim ők, mint fának az ága.

TÖBB, MINT TÉVEDÉS

Hamlet aljas módon bánt Oféliával
(nem mentség, hogy hitte, van rá jó oka),
s így, amit én tettem, sem tűnhet a mával,
annál őrzítőbb a tévedés foka.

Meddig űznek még a kőbe vésett tények,
míg az évek árja mindent átmosat?
Mennyi andalító, fénysegélyű ének
képes eltörölni egy bús-átkosat?

Tudom, én okoztam zavart szemeidben
ezt az elmerengő, barna bánatot.
Hogyan is kérhetnék, s hogyan is adhatnál
ilyen ősi bűnre friss bocsánatot?

KÍNOS

Téged szétfeszítenek
a vérszopó hetek,
engem egyre kínoz az,
hogy nem segíthetek.

Félek, bántlak azzal,
hogyha távol maradok,
s azt mondod, hogy tűnjek el,
mert én vagyok az ok.

ÚTRAVALÓ

Nem tudom, hogy lesz nélküled itt
hogyha elúznak a köd-sűrű gondok,
hogyha a zajló útra kitérsz,
s én az esélynek búcsút mondok;

Lelked egy fénylő, tiszta tükör,
felfedi bennem a tegnapi arcom,
hangod egy kristályvízű patak,
s benne a múltnak lépteit hallom;

Ősközület vagy, régi idő,
elszenesült szó, tegnap a mában,
s nélküled árván, bús egyedül
nem bírom én sem e furcsa hazában;

S mégse való, hogy a régi barát
bármilyen jövőnek ellene álljon.
Hogyha ma indulsz, ezt az írást
útravalóul néked ajánlom.

AMI MEGMARAD

Egy zöldes-szürke tó a kert ölében,
a bokrok közt a karcsú kőszobor,
a régi ház, az egykor csendes utca,
a temető, mely békés, nem komor;
egy csonka domb a rétek közepében,
a végtelenbe tűnő láthatár,
a sárga templom lent a hegy tövében,
s a zárda, mely az oldalában áll;
s a Város, ahol szenvedélyek gyúltak,
milyent a föld még nem hordott a hátán,
s a csillagok fakó homályba hulltak
az éji tornyok tündöklése láttán;
márvány szobákban festett, régi képek,
a visszatérő, lenge dallamok,
vadak, emésztők, s végül újra szépek,
miket találtam, s majd továbbadok;
sötét azúr a tengerek vizében,
a milliónyi édes tévedés,
hogyan megtanultam, s tán még idejében:
az út a fontos, nem az érkezés;
a rím, a szó, a sápadt hold az égen,
s a körbenjáró, vén történelem
sosem hagy el, enyém marad egészen,
még akkor is, ha nem leszel velem.

VÁDBESZÉD

Hajnal a hajnal után
hullik a ködbe bután,
fáznak a kurta napok,
tőled is messze vagyok;

Bánatom húbb szerető,
körbefon, mint az eső,
mígnem a hallgatag ősz
kertem ölén elidőz.

Szétdaraboltad a szót,
egyszerű, jóraivalót,
messze raboltad a dalt,
így ültél csúf diadalt;

Szó-cafatokban a hang
tátog, mint néma harang,
s mégis, ha megjön tél,
téged, s nem engem ítél.

NEM ÉRTED

Miattad hazudtam, nem érted.
Talán egy napon majd megérted.
Göröngyös lett az út alattad,
S azonmód, harc nélkül feladtad.
Tudom, hogy hiába érvelek.
Másoktól azért még féltetek.

ÖNVÉDELEM

Azt mondod, újból jönnél velem
álmodni alvó ösvényeken,
s kár lenne sírni a törtéteken,
minden, mi elmúlt: történelem.

Bár még szeretlek, önkéntelen,
nem látok túl az örvényeken.
Rontó dolog volt, törvénytelen.
S inentől ez már önvédelem.

ÉJSZAKA

(Weöres Sándornak, köszönettel)

Szállnak az árnyak. Erre találnak,
háttal a Holdnak, estefelé,
egymagam ülve, gyászt hegedülve,
hogy ki ma hallja, sírma belé.

Rengeteg alja, reccsen a gallya,
lágymoha mentén hull a virág,
lebben az ében, mint a mesében,
s bús feketében vár a világ.

Ringat a szellő. Lágyszerű sellő
fest kalapomra hűs karimát,
s égi vizekben úszva a felhő
suttog egy csendes, éji imát.

Bokrok öléről rótszínű pókok
hullnak alá, mint a pillanatok:
száraz avarban tegnapi csókok,
kiszáradt, zörgő gondolatok...

Állok a mályva semmire várva.
Fák tetején mosolyoghat a Hold,
szívem, az árva, újra bezárva,
nem töri már eleven, sem a holt.

NÉLKÜLED

A rigó ma mintha
tisztábban fütyülne,
ingó árnyékával
énekelve párost.
A napfény ragyogóbb,
a gond most elülne -
nem tudom, mi ez...
tán elhagytad a várost?

ANNA, ANNO

Mint a hűvös-édes, norvég éjszakák.
Halvány gyertyafényben ingó lányszobák.
Gyöngyházfényű kő egy tejfehér nyakon.
Fátyol-könnyű bú egy szép menyasszonyon.

Mint a múltba süllyedt, hullámzó napok.
Tengerek vizéből sejlő zátonyok.
Frissen festett, csendes kórház termei.
Havas temetőknél ásott vermei.

Várkastélyok ormán sápadt jelenés.
Emlékek ködén át tompa remegés.
Olyan lett az arcod, mint a jéghegyek,
mikor megtudtad, hogy végleg elmegyek.

SZEGÉNY DIDÓ...

Talán még jönnek jobb idők - ha kéred, elhiszem -,
megértő álmot érlelők, s majd itt lehetsz nekem,
de most eressz, mert bánt a szó, míg árt a gondolat,
s a karjaidban szétfeszít a néma indulat.

Ha nem segít faggatni már az égi tükröket,
bokám köré aggatni kár a régi trükköket.
Hiába minden cselvetés, ma úgyis elmegyek.
Tiéd a múlt, enyém a szél s a sodró tengerek.

Szerettelek, de hallottad, hogy mit mondott a jós:
"Az útnak nincsen vége még, induljon a hajós!"
Kérlek ne sírj. Szép volt veled, és nincsen senki más.
Nem éled túl, ha elmegyek? Ügyes kis zsarolás.

HA ÍGY MEGFELEL

Úgysem értenéd, hogy mit miért teszek,
hogyha fénné válnál, köddé mért leszek,
ám ha tudni vágyod, hogyha érdekel,
kérdézd meg a csendet. Az talán felel.

Szép, ha indulsz tőlem s szép, ha érkezel.
Egy kicsit se bánt, ha közben vétkezel.
Előbb elveszítesz, aztán elveszel.
Jó, szeress kicsit, ha így is megfelel.

POGÁNY KARÁCSONY

Rádtört újra. Síkos a bársony,
lomha-palástú felleg az ég.
Hóbundában hull a karácsony,
s senki se kérdi, hogy várod-e még.

Templom mélyén ünnepi oltár,
könnyű szívekre öröm települ,
s míg a padokból csendül a zsoltár,
csendesen állsz odakinn, egyedül.

Egymást úzve tűnnek a percek,
s bár a folyón még messze a rév,
ahogyan dalból szöknek a tercek,
illan egy újabb jeltelen év.

Ami volt, meghalt, ami lesz, nincsen.
Rólad az évek csendje ítél:
nincs szüksége rád a világnak.
Elfed a kongó, együgyű tél.

HÓVIHAR AZ ÉJSZAKÁBAN

Varjúraj repült kerengve,
tél egére felderengve
széttérült az esten,
s én a hűvös, tág határban,
hétmérföldes némaságban
csillagot kerestem.

Csillagot és éji csendet,
vak világban barna rendet
nagy csokorba szedve
ballagtam az éjszakában,
ott a hűvös, tág határban,
gondjaim feledve.

Jött a szél, és nagy robajjal,
vad, kavargó zűrzavarral
felhasadt az éjjel,
s csönd-kabátom messze fújva,
tincseim zugába bújva
zengett szerte-széjjel!

S mint az égből földre hulló,
múlt-idéző, lánggra gyűllő
hófehér igéknek,
úgy köszöntem, úgy bókoltam,
szép szavakkal úgy hódoltam
a friss hópihéknak!

S míg a szikrázó igétől,
mennyek gyémánt gyermekétől
mindent eltanultam,
nyelvemen az ég ízével,
önmagamtól, szépszerével
én is földre hulltam.

KÁPRÁZAT

A kályha mellett hóporos kabátok,
egy barna sál, egy száradó cipő,
s már nem cívódnak, újra jóbarátok
a hűtlen múlt s az elveszett jövő,

s a kandallóban táncolnak a fények,
sötét korongról szól a Csendes Éj,
s a lelkemben bár halkuló az ének,
még fennvagyok, még kérem, hogy mesélj,

s a két karodban köddé hullok újra,
és érzem azt, hogy most van végre rend,
hogy így leszünk majd évezredek múlva,
ölelkezünk, mint béke és a csend,

s kart karba öltve, boldog áhítattal
átszédülünk az ünneplő egen,
és minden ép a csillagok honában,
nincs karcolás az ózonrétegen,

és lent a mélyben végtelen az erdő,
nem gyilkolunk az olajkutakért,
hogy sárga ősz jön zápor-szürke nyárra,
a tél fehér s mi értjük, hogy miért,

s az új tavasz majd meghozza a zöldet
a régi, csendes jóslatok szerint,
míg égi béke lengi át a Földet -
túl szép ez így. Csak álmodom megint.

KUDARC

Bevetted a tablettát
s már nem segít a dózis:
bőröd alatt ott kacag
a régi neurózis.

MEDÚZA

Egymagam állok a kert közepén.
Csillagok fagynak a sűrű homályban,
síkos a holdfény a tó tetején,
s távoli kürtszó dermed a tájban.

Száz körülöttem a néma szobor,
mind daliás-szép, hajdani bajnok,
vak szemeiknek lángja komor,
nem mozdulnak a kőszínű arcok.

Gyilkolni jöttek ők, nem ölelni,
ajkukon büszke hallali nóta,
s nem tudott egy sem arra felelni,
mért gyűlöltek már századok óta.

Arcom az árnyas semmibe rejtve
csendesesen várok e hús temetőben,
kő-szeretőim hangja felejtve,
énekük szétfolyt a lomha időben.

Ajkuk, mint hajló, hajnali hullám
s télvízi jégcsapok csókja: deres.
Kardjuk, a karcsú, hajdani villám
nem mozdul már, mégis rettenetes.

Lépteket hallok a part közelében,
s szívembe halvány fény települ.
Látom a tört, ahogy villan az éjben,
s vágyom a kint... Neki tán sikerül.

NEGYVEN

Ma elszökött a végtelen,
s én itt maradtam védtelen.

EMLÉKSZEL-E MÉG?

Ott a túlsó parton utcalángok égtek,
ásított felénk a sok bérpalota,
pára-könnyű sóhaj szállt a cinkos égnek,
szikrázott a víz, s az arcod mosolya.

Csak egyetlen éjre volt miénk az álom,
a vén, szürke híd s a szél-sodorta part,
néhány óra volt csak életem-halálom,
aztán jött a csend és mindent eltakart.

S mégis, visszanézve húsz év távlatából,
sok elkorhadt vágyon s szenvedélyen át,
jólesik időnként megszökni a mából,
felidézve azt a bársony éjszakát,

mikor még egészen nyitva volt a lelkünk,
hiába takarta felhők fátyola,
mikor fénylő szívvel együtt térdepeltünk,
s nem láthatta más, csupán a vén Duna,

s arcom tétován az arcodat kereste,
titkaink hevétől meghasadt az ég,
s vállainkon némán elpihent az este.
De szeretném tudni, emlékszel-e még!

MIT KÍVÁNOK KLÁRINAK?

Békés, szőke nyárutót,
barna őzet, elfutót,
kedves őszi perceket,
dalban ősi terceket;

Télre csúszós patakot,
nagy havat, kis latyakot,
s rá a fürge éledést,
mályvarózsa ébredést;

Nyár hajába csillagot,
kiflin édes illatot,
szélben ingó rendeket,
szépbeszédű csendeket,

s hogyha majd a barna ősz
nála újra ott időz,
hű barátot, ámulót,
csillagokra bámulót!

ÉJFÉLI PIKNIK

(Krisztának, barátsággal)

Ma összeült a gyertyafény,
a nő, a lány, s a hegy.
Közéjük lopva lépek én,
a hold is erre megy,
s a szárnyas barna perceket
ezüstbe hintve nyújtja át.
Az égen fényes fellegek
kísérik most az éjszakát.

Ott lenn a város hunyorog,
ott fenn a csillagok,
és köztük, annyi év után
ma újra hű vagyok,
baráthoz, dalhoz, csendhez is,
s mint látomás, ha utolér,
az égre néha felcsapong
két könnyűszárnyú denevér.

Boros pohárba ejtjük mind
a szürke gondokat,
kedvünk simítja könnyedén
a szikladombokat,
s hiába jön majd ólmos ősz,
vagy fagy-kavarta téli dér,
a nő, a lány, s a barna hegy
már mindhalálíg elkísér!

KÉSŐ

Visszanézve őszül már
a régi tévedés, néhány szó,
pár szőke emlék -
s mindez túl kevés.

Eszendőig őrzített,
hogy mért nem érlek el,
s most, hogy jönnél karjaimba,
már nem érdekel.

ÁRULÁS

A tág határban együtt bandukoltunk,
a nap szaladt a szikrázó egén,
és furcsa tán, de egyidősek voltunk,
két földesúr: a nagypapám, meg én.

S ha bajt csináltunk, nem szidtak meg érte,
lábunk alá símult a szürke út,
s hol vadgalamb, hol csókadal kíséerte
az aggastyánt s a szőke kisfiút.

És tőle volt, ha reptetett a hinta,
és tőle volt, ha nem fájt a sötét,
hogy édes volt a mákos palacsinta,
s nóták idézték órák örökét,

és érte volt, hogy fénylő sícipővel,
kacagva álltam dombok tetején,
s hogy rendben voltunk térrel és idővel,
bár ő a végén s én az elején.

Nem én akartam más világba menni,
otthagya rétet játszótérkéért,
nem én akartam árulóvá lenni,
megdöbbentő, hogy ez is belefért,

de elköltöztünk, s ő maradt magában,
míg ráborult a néma, szürke ház,
s a búcsú perce ott az éjszakában
még mindig ócska senkivé aláz.

S bár megtanultam máshol is nevetni,
tudom, hogy várt, és sosem feledett,
s hogy senki sem fog többé úgy szeretni,
mint ahogy az az ember szeretett.

DORIAN GRAY ARCKÉPE

Szóke kisfiú, nagy, álmodó szemekkel:
ő, kit pillantásod rajtam követel.
Összevetni kár a régi kép-gyerekekkel.
Hátra még a bűn, mit holnap követ el.

NAPLÓTÖREDÉK

*Sokszor hallom, hogy a mi generációnk túróképessége
alacsonyabb a korábbiakénál, s hogy a gondjaink egyébként is
semmiségek ahhoz képest, amin az elődeinknek kellett
keresztülmenniük, például a háborúk során. Amiben persze
van valami, a dolog mégis igazságtalan.*

*A mi fájdalmunk ugyanúgy fájdalom,
ahogyan a nagyszüleinké az volt annak idején.
A mértékegysége ugyanaz a könny, függetlenül
attól, hogy mi is volt a szenvedés kiváltó oka.*

*

*Néhai magyartanárunkról mindig
egy süllyedő hajó jutott az eszembe.
Nagy kár, hogy már nem volt időnk lemenekíteni róla
azt a temérdek, felbecsülhetetlen értékű,
ritka rakományt.*

*

*Gyűlölöm a fürdőszobád tükreit,
de kívánom az ágyad illatát
Dühít, hogy majdnem te lettél az első,
s dühít, hogy még mindig kellenél
akkor is, így is*

*

Tézeusz elbánt egy sereg haramiával,
óriásokat győzött le, és egymaga vonult
be a labirintusba, hogy megküzdjön
a vérengző Minotaurusszal.
Ezek után felfoghatatlan, de ahhoz
mégsem volt elég bátorsága,
hogyan egyenesen, szemtől-szembe
búcsúzzon el Ariadnétól.

*

Valami nagy baj lehet, mert mindenki sír.
A kutya az oldalán fekszik, furcsán zihál,
remeg, ráng és üvegesek a szemei
"Tudod, hogy a nagytű kutyák nem élnek sokáig"

Valahogy lelassul minden, nem látok jól
és mintha a fülemmel is lenne valami
"Már nincs értelme állatorvost hívni"
Lehajlok, segíteni, elköszönni, vagy nem is tudom
Érzem, ahogy minden ízében remeg
habos nyáltócsa a feje körül
"Szép élete volt"

Kétségbeesés, tehetetlenség,
aztán csak düh, düh, düh
nem, nem, azért sem
nem most és nem így

Rohanás, keresztül a sötét városon
legyen otthon, legyen otthon
elnézést, hogy vacsora közben
ugye, jön azonnal, köszönöm
Orvosságzag és injekciótűk,

*borospoharak az asztalon,
na jó, akkor talán most már
rendben lesz minden.*

*Nem számít, mi történt pár évvel azután.
89-ben, egy márciusi estén teljes és elsöprő diadalt
arattam a halál felett.*

*

*Már elborít a késztetés,
de mozdulatlan állok.
Remélem még, hogy tévedés,
vagy gyávaságból várok?
Sem indulat, sem értelem
ma nem segít a célba.
Hogy férhet ennyi félelem
egy lezárt borítékba?*

*

*Leoltom a villanyt.
Pillanatnyi vakság, aztán enyhül a sötét.*

*Távolabb felsejlik a heverőm, rajta kék folt a takaróm,
amit tegnap mostam ki, s még mindig öblítő illatú.
Az íróasztalon megkezdett levél fehérlik. Félbe kellett hagynom,
és most már valahogy nem menne az írás. Mellette a patronos
töltőtoll, amit Hannitól kaptam, mikor végül elege lett, hogy
állandóan az övét kérem kölcsön az órák alatt. Többek szerint
kizárólag ennek a tollnak köszönhető, hogy végre megjavult a
kézírásom.*

A sarokban áll a gitárom, amin néhány napja a Vadásán játszottam utoljára. Páran lementünk az osztályból, hogy még egyszer, utoljára elbúcsúztassuk egymást, s a nyárutót. Most is jó volt az egész, kár, hogy Gyurinak már nem jutott ránk annyi ideje, mint júliusban.

A polcokon a könyveim, s a naplóm... Azt hiszem, ezt azért jobban el kellene rejtenem, talán a régi tankönyveim közé, ott nem fogják keresni. Elfelejtettem visszavinni a könyvtári dolgokat, majd anyut megkérem reggel, ha eszembe jut. Azt hiszem, már így is késtek pár napot, nem baj, Éva néni biztosan nem bánja majd.

*Elérem a heverőt és várok egy kicsit.
Nagyon késő van már, de valahogy mégsem akarok lefeküdni.
Lehet, hogy még be kellene fejeznem azt a megkezdett levelet ott az íróasztalon.*

*Szeretném, ha örökké tarthatna ez az éjjel,
kamaszkorom talán utolsó éjszakája -
legközelebb már egy másik ember fekszik majd le ugyanebben a szobában.*

*Hajnalban be kell vonulnom katonának,
és csak a fogkefémeket vihetem magammal ebből az életemből.*

*

SZEÁNSZ

Volt idő, hogy mások szóltak, döntöttek a helyedben,
s a démonok az ágyad alatt laktak, nem a fejedben,
és ha néha orra buktál, gyógyított az ölelés,
épp oly könnyen jött a sírás, ahogyan a nevetés,
s nem bántad, ha folyton mások ítékeznek feletted:
mindazt, ami addig történt, könnyű szívvel feledted.

Jött a perc, hogy hátrahagytad mind a tündérlányokat,
türelmetlen szívvel űzve messzi, új talányokat;
s mikor szemből fújt az orkán, félre sosem hajoltál,
az, ki tegnap holdat bámult, talán nem is te voltál;
szenvedélyes büszkeséggel tagadtad a szerelmet,
sosem kértél, sosem vártál, sosem adtál kegyelmet!

És most itt állsz felnőtt fejjel, egyedül és szabadon,
s mint hajó az óceánon, hánykolódsz a szavakon;
csendesebb lett már a sírás, józanabb a nevetés,
s hogyha néha orra buksz, már nem segít az ölelés.
Sápadt arc egy vak tükörben, pillantása bús, konok,
s mögötte, a fáklyafényben táncolnak a démonok.

TIBORKA

Ő megtette, megértette,
bevégezte volna.
Őelőtte minden kétely
földig meghajolna.
Őbenne az összes álmod
fényesen ragyogna,
tudná, mikor mit kell tenni,
sohasem habozna.
Bölcs szavától telve lennél
büszke ámulattal.
Ő már nincsen. Érd be hát
az ócska másolattal.

TÚZSZÜNET, VAGY BÉKE?

Nincs értelme meddón
egymást marni már.
Az választ szét minket,
ami összezár.

Még kísért sok régi
vad csatánk emléke.
Tiéd a választás:
tűzszünet, vagy béke?

RONTOTT RANDEVÚ

Hólepte háromkirályok
sodró szavakkal vezettek,
tengerre rajzó sirályok
lármás csapattal szerettek,

távolba lengő lidércek
fátylukba burkolva vittek,
s bennünk a hófödte bércek
cseppet se kételkedve hittek;

S bár egyre tombolt a szélvész,
hátunknak áradva sírva,
késett a kérdés. S a válasz
nem volt az arcodra írva.

EGY ZÁPOR MÁSIK OLDALÁN

A fák felett a régi ég
a nyári jussát kéri még,
de fodrozóbb a tó vize,
s tán hűvösebb a szó íze;
Cipónk alatt a tört avar
egy pillanatra fölkavar:
maholnap ott az ősz talán
egy zápor másik oldalán?

ÉVSZAKOK

Rekken a nyár, hát bízol az őszben:
küldi a lombok hűs dalait,
s tarka avarba kavarva merengő,
álmatag erdők mondatait.

Kínoz az ősz, hát bízol a télben:
elfedi gondod a hó, ha elér,
kérded a hulló csendet a dérben,
s körben a válaszok arca - fehér.

Gyilkos a tél, hát vágyod a májust,
hozza el újra a gyenge tavaszt,
orgonaillat szálljon a kertben,
messzire űzve a régi panaszt;

s mert a tavaszba a csönd belefásul,
vágyod, hogy jöjjön a szépszavú nyár,
hozza el újra, símogatásul
azt, mit a lelked annyira vár;

s hogyha a fényben az álmok elégnek,
hívod az őszi, hűs suhogást.
Lesz-e erőd még, lesz-e hatalmad
játszani egyre az ősi csalást?

OLDÁS ÉS KÖTÉS

Azt mondod, ma mindent átjár a sötét,
és ha nem jöhetsz, hát elborít az átok.
S mert a félelemnek fojtó, vak követ
nem hajthatják félre, csak a jóbarátok,
gyere hozzám! S együtt talán kitaláljuk,
hogyan úzzuk el a szürke árnyakat.
Gyere hozzám, s lassú, sodró muzsikájuk
ellen kapsz majd színes kartonszárnyakat.

Hogyha megsegítelek, te majd megszeretsz.
S amint rájöttél, hogy nem vagyok megoldás,
s amit adni tudtam, minden délibáb,
és a karjaimban nincs kötés, csak oldás,
nagyon fogsz gyűlölni. Hidd el, jól tudom.
Nem új a világ, és nem te vagy az első.
S mert ma még szeretsz, hát ezt is vállalom.
Eltakarlak, hogyha elborít a felhő.

TÉL ELŐTT, EGY DÉLELŐTT

Ha elborít a mélyvörös magány,
és nem lehet ma tenni ellene,
nincs nyugtató, és egyre csak talány,
hogyan bújni most, vagy szökni kellene,
csak azt ne hidd, hogy órák vágyani szebb,
s a gondok közt az ünnep majd elér:
a pelyhek közt a szó tán csendesebb,
de nem segít, mert gyilkosabb a szél.

SZÜRKÜLET

Az óra áll, de száll a vén idő,
míg nemzedékek súlya válladon,
s már minden szörnyű elképzelhető,
és bánt a gőg, miként a száanalom,

s letompul minden hajdan-lényeges,
és szürkül már, mi egykor szőke volt,
és "szegénynek már nem vagy érdekes",
a színeid helyén csak barna folt;

és egyre kínzóbb elviselni már
sok réges-régen túlnőtt szereped,
van még esély, de mindig több a kár,
kísért a tűnt, a szépet feleded,

és hús közönnyel, durván ellököd
az érted nyújtott, óvatos kezet,
és ünnepnapkor gyászba öltözöl,
és gyötröd azt, ki mégis megszeret;

s csak bámulod, hogy sápadnak a fák
a szennybe fojtott erdők közepén,
hogyan sír az ég, hogy suttog már a rák,
hogyan szúr a szó és nincs már "te meg én",

s ha visszanezve mégis megkísért,
ha tetten ér a régi mágia,
már nem remél, már nem regél tavaszt
egy elfelejtett április fia.

TISZAVIRÁG-SZERELEM

Kedves-komoly arcod halkan mosolyog,
fürtjeiddel órák ígérete játszik,
köztünk olvadt gyertyák füstje gomolyog,
s semmi sem olyan, mint amilyenek látszik.

Veszélyes a játék, amit tervezel,
nem az én hibám, ha sírni fogsz a végén,
s elkárhozom mégis, hogyha elveszel:
cinkossá váltam a némaságom révén.

Sosem akarnálak téged bántani.
Béküljünk ki hát az áruló világgal,
s borítsuk be halkan, óvó-álmodón
egy folyónyi fénylő, holt tiszavirággal!

KARENYINA ÉS A VONATOK

Száll a szán a hótakarta úton,
mint tollvonás a vétett mondaton,
peng a jég a rozsdá-marta kúton,
egy lélek sincs a pályaudvaron,
s a némaság kísért, amint a szépség,
bután szorítva mind a két kezem,
s egy pillanatra foglyul ejt a kétség,
hogy indulok, vagy inkább érkezem;

s a hűs peron ma síkos, mint a bársony,
csak kong, amint a tompa búcsúszó,
- a könny s a dér a nedves nagykabáton
jól összefér, miként a vér s a hó -,
s a széllekések játszón megemelnek
(mind sápadt fényű álom-fonatok),
míg jobbról-balról arcomba lehelnek -
egy asszony és a barna vonatok.

MIHALICS

Minden régi álmom
régen elszaladt.
Hogy lehetne boldog
ő, ki hű maradt?

AJÁNDÉK

Ölembe gyúrted ezt az éjszakát,
a díszpapírba burkolt lelkedet,
az omló gyertyák sercegő szagát,
a végtelenbe olvadt percekét.

Selyempapírból zörgő mondatok
kis vallomásként áradnak felém,
s bár jólesik, csak ennyit mondhatok:
jól megleszünk, ha nem szeretsz belém.

VÉNÜLŐ IKAROSZ

Feljebb, egyre feljebb, mindig magasabbra!
Fénylő szemmel, büszkén ragyogni a Napra,
ott, ahol örökké szikrázó az ég,
ott, ahol előttem nem járt senki még,

feljebb, egyre feljebb szállni az egekbe,
homlokot törölni lengő fellegekbe,
ott, hol földi szólam többé el nem ér,
ahol az igazság fekete-fehér,

gyors szeleknek hátán szédítőt rohanni,
büszke szívvel, bátran a Holdba zuhanni,
átszáguldani a megveszett időn,
bosszút állni minden el nem érhetőn,

elébe rohanni lomha holnapoknak,
ajkaimon tudni ízét a titoknak,
akkor is, ha fáj, és akkor is, ha rút,
s akkor is, ha többé nincsen visszaút!!

Kékszínű az ég míg égszínű a tenger,
s köztük fáradt szívvel álmodik az ember.
Ősz fejem felett a messze csillagok
még üzennek értem. S már nem indulok.

PELIKÁN PARK

Mondhatsz akármit, csak reményt ne adj.
Azt egyszerűen nem tudnám elviselni,
most, hogy már felkészültem
a legrosszabbakra.

ORFEUSZ

Megint egy fojtó éjszaka...
Halott virágok illata
kereng az erdő sűrűjén,
a mályvabokrok gyűrűjén,
s a máglya lassan lángra gyúl,
amíg az éjfél rámborul,
a tisztás fortyogó mocsár,
lábujjaim közt sűrű sár;
s a néma üst ma színezüst,
ha félrecsordul, kék a füst,
egy hárfa hangja elkísér,
a hold piroslik, mint a vér;
tövis-lidércek sértenek,
kísértenek, de értenek,
a szikrák óva intenek,
szememre álmot hintenek:
s a tűz körül finom homok,
és benne apró lábnyomok
(a fák közt lelkek szállanak,
kik átkoznak, kik áldanak),
s előrelép egy nőalak.
Hát végre megtaláltalak...

SZEMTANÚ

Polc hegyén a csorba csésze
százszor sérti fel a számát,
mégsem tudom félredobni.
Még csókolta az anyámat.

CSENDESEN MAGYAR

Sosem hagyom, ha rosszul ejtik kint a nevemet,
vagy becsmélve forgatják az útleveletem,
és fáj nekem, hogy Kolozsvárott idegen vagyok,
s hogy Kismartonból *“tűnjenek a tolvaj magyarok,”*
de épp úgy fáj, ha gyűlölsz, vagy ha nem vagy toleráns,
ha azt hallom, hogy ez zsidó, az ott meg buzeráns,
és gyűlölködve kántálsz, míg a torkod elreked,
és nem értem, hogy mért bántod, ki nem ártott neked;

És mondhatod, már nem tudom, hogy honnan fúj a szél,
de én hiszem, hogy mind magyar, ki magyarul beszél,
és jól tudom, még ég a múlt: orosz-török-tatár,
de meggyógyulhat mindez, hogyha nem lesz majd határ,
ha felfogtuk, hogy Márai, a drága Jókai,
s a sok zsenink nemcsak magyar, de EURÓPAI,
és az se bánt, ha ajkad íve megvető, fanyar.
Nem érhetsz hozzám legbelül. Én így vagyok magyar.

**ÜZENET
A PALACKBAN**

Nem lehet a szóból
palánkvárat rakni,
nem lehet a gazban
kalásznak maradni;

kiírhatsz magadból
minden egyes érzést,
mégsem csillapítod
lelkedben a vérzést.

KELEMEN

Hát magasabbra újra a fallal,
még nem eléggé vaskos, erős!
Még leteperhet vak diadallal
mind, ami túlzó és sietős,
mind, ami önző, mind, ami álnok
még betekinthet a bástyafalon!
Még beosonnak néha az álmok,
s úrrá lesznek a gondolaton...

Ide egy zárat, ide egy tornyot,
ide egy ólomsarkú kaput,
hogy kiszorítson sárszagú gondot,
holnapi vágyat, tegnapi bút,
s mind, ami űzne, békibe hagyjon,
mert falam ellen a hangja kevés!
Mind, amit őrzök, tiszta maradjon,
s ne érjen újabb meglepetés!

Rácsos az ablak, függönye körben,
jobb, ha a napfény elfeledi...
Önmagát lássa görbe tükörben
az, ki a két szememet keresi!
S odabent csendes, hűs ragyogásban,
tiszta sugárban éljen a múlt,
mind, ami rég volt, mind, ami szép volt,
mind, ami halkán a semmibe hullt.

BÉKE

Mint a téli felhők San Juan felett,
torlódnak a percek, s mind, mi létezett
egyre halkulóbb már, szinte színtelen.
Minden szökni próbál... én meg engedem.

Jutna még idő rá, s lenne még erő,
itt-ott még a szép is elképzelhető,
s mégse vágyom én, mi többé nem jön el.
Hogyha elfogyok, hát az sem érdekel.

Napjaimból minden lármát kivetek,
ha ingyen nem adják, hát majd fizetek,
s hűs csenddel csitítom vágyaim hevét.
Mint a lomha felhők San Juan egét.

HÓVIRÁGRA VÁRVA

A hó alatt vörös mocsok. A kis folyó halott.
A véze véres, nem locsog, s a part is elhagyott.
Egy híd mögött, a fák tövén elömlő, rőt piszok,
s kövekbe égett bú ölén ma nem nyílik titok.

S ha elhiszed, hogy távolabb tán őszintébb a tél,
a lábnyomodban, korholón, felsejlik majd a vér,
s mint törbe-szédült sebesült az elveszett csatát,
úgy vonszolod mind távolabb a sok vörös csapát,

míg földre hullva megtalál a bús felismerés:
itt nem lesz más, csak rőt-halál, itt nem lesz éledés,
s évek talán, míg visszatér a megszokott világ,
s évek talán, míg visszatér az első hóvirág.

*

Évek talán. De visszatér, s a fény majd ránk köszön.
Van Máraink, s van Máriánk. A többi rendbejön.

A LÉNYEG

Kerested sok festett látomás szemében,
forróvérű, csókos trópusi homokban,
hűvös templomoknak csendes rejtekében,
hősi lángolásban, ősi mondatokban;

kutattad a ráncos aggastyánok arcán,
jósok ajkain s a bölcsek tarsolyában,
párás hegytetőkön, óceánok alján,
kamaszfiúk könnyes, dacos igazában;

féltékeny szerelmek pusztító hevében,
messzefénylő, büszke toronyvárosokban,
elmerengő, csendes eszmények nevében,
égi álmodásban, földi mámorokban;

s hiába faggatod kitartón, szüntelen,
titkaikat önzőn bújtatják a tények.
A hajnal elrohan, veled, vagy nélküled.
Por se vagy talán, s tán... ez lehet a lényeg.

SZÁMVETÉS

Én azt hittem hogy jó ez így, s beérem ennyivel,
hogy minden útnak vége már, s lám, újra menni kell.

Ma menni kell, mert lelkem, mint a tenger árja: bűsz,
ma menni kell, mert elveszejt egy újabb gyilkos ősz,

és menni kell, mert sápad már a meddig és mért,
és menni kell, mert ő, ki ismer, szintúgy félreért,

és menni kell, és futni kell, bár egyre fáradok,
míg vak szeleknek bűsz hadával szembeáradok,

és menni kell, mert az, mi tűnt, ma újra rámhajolt,
és menni kell, mert rájöttem, hogy túl nagy ára volt;

és menni kell, bár nincs esély a háborgó egen,
de menni kell, mert könnyebb úgy, ha ott vagy idegen.

MENEDÉK

Gyenge léghajó hull, süllyed egy alakkal
vörös torkú, zajló vulkánok között,
kénszagú a csend, s a láva-fényű nappal
vérpiros virág, mely lángba öltözött.

Már kiszórtam mindent, ami nehezék volt,
poggyászt, távcsövet, vizet, ruhát, cipőt,
s mégis, mégis egyre távolabb az égbolt:
füst takarja már az izzó levegőt.

Talán, ha eldobnék minden régi vágyat,
minden búcsúzást és túlzó mondatot,
elvetélt szerelmet, ólom-súlyú lázat,
tőrbeccsált mesét és holt varázslatot,

elkerülhetném az örületnek poklát,
bármerre sodorjon, űzzön is az ég.
Mégis... féltve őrzöm emlékeim csokrát,
akkor is, ha többé nincsen menedék.

TARTALOM

Vágyakozás	7
Titok	8
Aenigma	9
San Juan	10
Neptun templomában	12
Nocturne	13
Vizek között	14
Mint egy búcsúzás	16
Szerelem	17
Köszönöm	18
Döntés előtt	19
Kalüpszó szigetén	20
Másnap	21
Meddig éri meg?	22
Insomnia	23
In memoriam	24
Hajnaltájt	25
Délibáb	26
Pirkadat	27
Emelt fővel	28
Fekete szavak	29
Holdad lesznek	30
Zsácutca	31
Végsőjáték	32
Töredék	33
Hérakleitosz intése	34
Zsoltár	35
Kis-czelli búcsú, 1766	36
Kiscell egén	38
Könyörgés	40

Mi atyánk	41
Kisváros	42
A csend elején	43
Est a hegyen	44
Őszi rondó	45
Titkaim kertje	46
Több, mint tévedés	48
Kínos	49
Útravaló	50
Ami megmarad	51
Vádbeszéd	52
Nem érted	53
Önvédelem	53
Éjszaka	54
Nélküled	55
Anna, anno	56
Szegény Didó...	57
Ha így megfelel	58
Pogány karácsony	59
Hóvihar az éjszakában	60
Káprázat	62
Kudarac	63
Medúza	64
Negyven	65
Emlékszel-e még?	66
Mit kívánok Klárinak?	67
Éjféli piknik	68
Késő	69
Árulás	70
Dorian Gray arcképe	71

Naplótöredék	72
Szeánsz	76
Tiborka	77
Tűzszünet, vagy béke?	78
Rontott randevú	79
Egy zápor másik oldalán	80
Évszakok	81
Oldás és kötés	82
Tél előtt, egy délelőtt	83
Szürkület	84
Tiszavirág-szerelem	85
Karenyina és a vonatok	86
Mihalics	87
Ajándék	88
Vénülő Ikarosz	89
Pelikán park	90
Orfeusz	91
Szemtanú	92
Csendesen magyar	93
Üzenet a palackban	94
Kelemen	95
Béke	96
Hóvirágra várva	97
A lényeg	98
Számvetés	99
Menedék	100

Készült 2011-ben
Nyomdai előkészítés Mikro-Borgisz Bt.
9500 Celldömök, Kinizsi u. 19.
Tördelés: Dr. Györe Géza
Nyomdai munkálatok: Jókai Mór Városi Könyvtár
Kötészeti és Sokszorosító Műhelye, Pápa